

” Ja, jeg må jo erkende, at det er den bedste beslutning, jeg nogensinde har truffet.

Mortens svar til en klubveninde, der har bemærket en lettelse i Mortens øjne.



■ Ude og køre for første gang siden operationen. Morten havde sat sig det mål, at han ville ud og køre på sin motorcykel til foråret. Da Morten tager en tur på sin vinrøde Gold Wing motorcykel er det kun tre måneder siden han fik amputeret sit venstre ben.

- Du er da blevet lidt tyndbenet, griner en af kammeraterne og spørger, om han må se protesen.

- Hold da op, hvor er det godt, udbryder han.

- Jeg er glad for det på dine vegne.

Inde i motorcykelklubben sidder flere af gutterne og gutinderne og drikker en kop kaffe. De kan tydelig fornemme, at der er sket noget.

- Vi kan se det på dit ansigt. Du har åbne øjne nu, siger en af veninderne.

Hun hentyder til det anstrengte udtryk Morten havde i ansigtet før operationen på grund af smerterne.

- Ja, jeg må jo erkende, at det er den bedste beslutning, jeg nogensinde har truffet, svarer Morten.

Han giver mig en rundvisning i klubhuset. Blandt andet får jeg lov til at se sovesalen, hvor hver seng har en bibel liggende ved siden af sig.

- Det hører sig jo til, griner Morten smørret.

Rundvisningen slutter ude på parkeringspladsen, og Morten spørger om ikke jeg vil have en tur på motorcyklen.

Jeg tager styrthjelm på og sætter mig op bagerst på maskinen.

Der sidder små armlæn på den vinrøde motorcykel, som jeg kan hvile armene på.

I det hele taget minder Mortens Gold Wing lidt om en lænestol på to hjul.

Så sætter Morten sig op. De første sekunder føles det som om motorcyklen vil vælte. Men han træder på gassen, og så bliver den stabiliseret.

- Det er det første møde efter en lang vinter, og operationen, så det giver et kick. Jeg kan nyde det mere nu, end jeg kunne før. Det er, groft sagt, næsten bedre end sex, siger han begejstret.

Vi drejer ud på vejen med snuden mod Jylland, og Morten speeder op. Det giver et lille ryk i kroppen.

Vinden slår mig hårdt i ansigtet, så jeg slår viseret ned på hjelmen.

Det er svært at fornemme, hvor hurtigt han kører. Sikker hurtigere end jeg tror.

- Det at sidde på motorcyklen igen, og køre ud i en lun forårsdag... Det giver mig en fredfyldt fornemmelse, at hvis jeg bare kan få lov til at gøre det her en gang imellem, er der ikke noget, der kan ødelægge noget for mig.

Men det er ikke kun køreturene, der gør, at Morten har set frem til foråret. Det er også venskaberne han har knyttet.

- Du kunne tydeligt se, at vi var glade for at se hinanden igen. Det er det her, vi brænder for. Det er kaffen og hygen og den afslappede holdning, som man har overfor hinanden. Den ærlighed, og det med det godmodige drilleri. Det er jo sådan skal det være, synes jeg.

Af og til strækker Morten sit venstre ben frem for sig.

Protesen er ved at være for stor, og den gnaver lidt i benet.

Vi drejer af den store vej og kører ind igennem de små byer, forbi bindingsværkshuse med stråtaktede tage og blomster i forhaven.

På vejen møder vi en håndfuld motorcyklister, og Morten vinker til dem, da han kører forbi.

Solen står fuldstændig blotet på himlen og luften er frisk.

Vi kører forbi en grøn mark, da Morten beder mig om at løfte visiret på min hjelm.

- Prøv at duft engang. Det er purløg. Ja, man får alle indtrykkene med, når man kører på sådan en her, siger Morten, imens duften af krydderurten erstattes af lugten af gødning.

- Også de dårlige, griner han.

- Kan du forstå, hvorfor jeg elsker det her så meget?

Han sætter kurs mod hjem-

staven og tænder for motorcyklens musikanlæg.

Sangen "Sweet Home Alabama" strømmer ud fra anlægget, og Morten sætter farten op.

Speedometeret viser en anelse mere end loven tillader.

- Jeg er gået glip af ret mange ting, men som det er nu, er der ingen begrænsninger.

- Motorcykelturen går jo fint, så nu er der kun en vej, og det er fremad.

Kald mig bare Stumpen

Det er nu snart fire måneder siden, at Morten fik amputeret det nederste af sit ben.

Han mener stadig, at amputationen er den bedste beslutning, han nogensinde har truffet, og det er lidt den omvendte verden for Morten.

For det kan godt være, at han har mistet noget af sit ben og egentlig er handicapet, men sådan ser han det ikke. Han slap af med et handicap, da han fik benet amputeret.

- På et splitsekund ændrede mit liv sig fra, at jeg havde min fulde forlighed til lige pludselig at være gangbesværet. Det kræver stor overvindelse at skulle ud og købe en stok i en alder af 43 år, skulle jeg hilse og sige.

Morten er glad for den behandling, han har fået gennem hele forløbet af OUH og Svendborg Sygehus. Han er næsten færdig med sin genoptræning og skal snart have en ny protese.

- Jeg har stor respekt for de ortopædkirurgiske afdelinger i Svendborg og Odense. Jeg er blevet mødt af dygtige, kompetente mennesker, der lige fra den yngste elev til overlægen har gjort alt, hvad de kunne for mig.

Fremtidsplaner har Morten masser af. Han overvejer at starte til fodbold igen, han skal på motorcykeltur med vennerne fra GW Olfert, og så skal han træne op til et fem kilometers løb.

- Jeg skal ikke længere tænke mig om på samme måde, før jeg gør noget. Hvis jeg har lyst til det, kan jeg tillade mig at springe i faldskærm. Jeg kan eventuelt komme ud og stå på vandski med en af mine kammerater. Han har spurgt, om jeg skal med ud. Det har jeg aldrig prøvet før, så det er også noget, jeg skal.

- Det er noget, jeg ikke turde, da jeg havde anklen på. Det var det samme med at stå på skøjter og spille fodbold. Det ville jeg ikke turde med min gamle ankel, men nu, hvor jeg har protesen, kan jeg godt.

Sådan har vi gjort

Fyens Stiftstidende har fulgt Morten Reseke siden december 2010.

Gennem interviews med Morten og ved at være med under hele forløbet, har vi kunnet fortælle hans historie.

Forrige søndag startede vi fortællingen om Mortens amputering og hans nye liv.

Mortens mål r at komme ud og køre på sin motorcykel til foråret.

Og så mener Morten selv, at vennerne måske har et nyt biker-agtigt kælenavn i støbeskeen.

- Folk begynder nok at kalde mig Morten "Stumpen" Reseke, siger han med et smil.

- Det må de sgu egentlig også godt.



Af Camilla Falkenberg
Foto: Asbjørn Sand
cafa@fyens.dk, assa@fyens.dk